

Патријарх Порфирије богослужио у цркви Светих апостола Вартоломеја и Варнаве у Раковици

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је началствовао 19. октобра 2025. године, на Томиндан, светом Литургијом у цркви Светих апостола Вартоломеја и Варнаве у Раковици.

После читања одељка из светог Јеванђеља, Патријарх Порфирије је указао да је молитва оно што је најважније у животу сваког појединца, али и у животу једне заједнице и једног народа:

– Молитвом разговарамо с Богом, молитвом грлимо Бога, а ми смо загрљени Његовом љубављу. Не постоји ништа важније у човековом животу од молитве. То је истинско и право дисање читавог нашег бића, то је ваздух без кога не постојимо. Без Бога остајемо само биолошка творевина, без Бога смо бића која имају свој почетак и свој крај овде и сада. Међутим, гледајући молитвом, живећи молитвом, живећи у Цркви, живећи, једном речју, Христом, ми знамо да човек није само месо, да човек није само материја, да није само прах, пепео и трулеж, него је, изнад свега и пре свега, икона Божја и да је саздан не само за много више од обичног биолошког живота, него да је

саздан и створен за пуноћу, за лепоту, за радост, за смисао, да је створен за вечност, да је створен за љубав. Молитвом Христу Богу, која је контекст и основ нашег живота, ми знамо да смо живи заувек, у векове векова!

У другом делу беседе Светејши Патријарх је поручио да у Цркву улазимо вером, да је вера оно што нас уводи у тајну нашег односа са Богом и подсетио на поуку апостола Јакова да је вера корен и почетак, да је вера најважнија, али и да није довољна сама по себи наше спасење:

– Истинска и права вера се потврђује делима. Апостол Јаков каже: Вера без дела је мртва (Јк 2,17). Својом вером саображавамо себе и читав свој живот вољи Божјој, речи Његовој, Његовим заповестима и Његовом Јеванђељу. Вером развијамо своје дарове, таленте и потенцијале у складу са речју Божјом, али и у складу са оним због чега смо створени, у складу са нашом природом, у складу са нашим назначењем, у складу са нашим здрављем. Једном речју, када је наша вера практична, онда смо ми духовно здрави, узрастамо непрестано и том узрастању нема краја. Усавршавамо се у вери, нади и љубави. Усавршавамо се у Христу, растући Његовом светошћу и Његовом благодаћу, баш онако како су чинили светитељи Божји, подвижници Цркве наше, па из нашег народа, па и у наше дане.

– А печат, одлика и критеријум истинског и правог духовног живота и чувар практичне вере јесте смирење – нагласио је, у трећем делу своје поуке, Патријарх Порфирије:

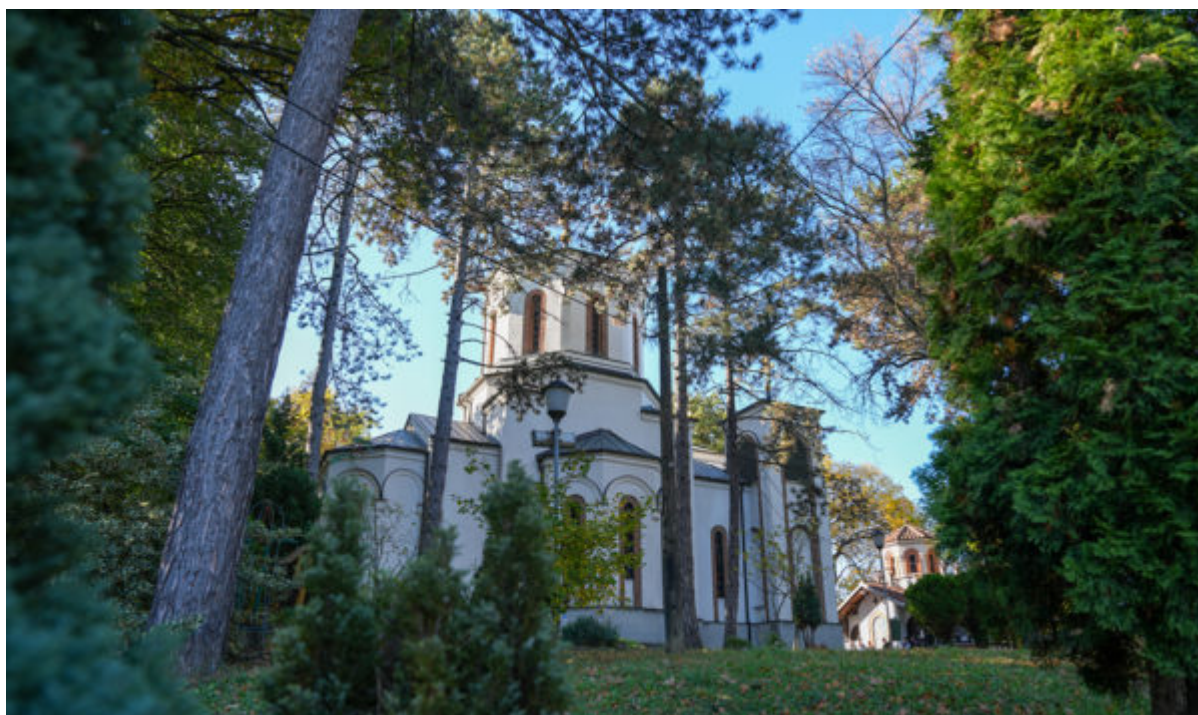

– Смирење не дозвољава да, вођени вером и испуњавајући заповести Божје, упаднемо у сујету и гордост, да помислимо да смо бољи од других, да почнемо друге да критикујемо, друге да оцењујемо, друге да процењујемо, већ да, имајући смирење и угледајући се на Христа, постајемо кротки и све и свја видимо као дар Божји, да сваког видимо као свог ближњег, као свог брата, као свог пријатеља.

Патријарх је беседу о молитви, вери и смирењу, крунисао поуком љубави: – Господ подразумева да онај који је вером ушао у Цркву и који живи молитвом и у смирењу, узраста у љубави која сажима све остале подвиге и врлине у себе. У љубави је све, сам наш живот, који је опредељен за Христа, али и сам Христос присутан у нама и око нас, јер Он је љубав! Везујемо се за Христа, учинимо оно што Он хоће и знајмо да ћемо бити победници и хероји Цркве Његове, не својом снагом и својом силом, него Његовом благодаћу и Његовом љубављу.

Светејшем Патријарху Порфирију, у задужбини коју је велика српска добротинитељка Јелена Радојкић подигла 1939. године у молитвени спомен њеног супруга и кћерке, саслуживали су: протонамесник Радослав Савовић, в.д. старешине храма Светих апостола Вартоломеја и Варнаве; јереји Радомир Чворо и Ненад Ђурђић; протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић; и ђакони Александар Аздејковић и Василије Перић.

Насеље Раковица се први пут помиње у турском попису становништва из 1560. године. По предању место је добило име по раковима, становницима

потока који је протицао кроз насеље, спуштао према манастиру и уливао у Топчидерску реку. Како наводи летописац, терен где се простире данашња Раковица до 1912. године имао је само десетак вила и летњиковаца појединих Београђана који су долазили преко лета, будући да је крај био изванредно леп и пријатан. У непосредној близини налазило се село Кнежевац које датира с почетка XVI века. Долину, којом је текла Топчидерска река, красиле су ливаде, а околна брда су била богата шумом, тако да су Београђани радо долазили у Раковицу на одмор и рекреацију. Прилике у Раковици и околини се мењају после Првог светског рата. Изградњом фабрике авио-мотора 1927. године, а затим и других фабрика, развија се индустријска зона са знатним увећањем броја становника. За верске потребе народ је одлазио у раковички манастир Светог архангела Михаила саграђен 1380. године. Од стране грађана 1935. године потекла је идеја да се за потребе верних у Раковици и насељима Кнежевац, Кошутњак и Миљаковац подигне црква.

У исто време Патријарх српски Варнава прима молбу српске добротинитељке Јелене Радојкић из Београда за савет шта да учини како би овековечила успомену на свог преминулог супруга Николу и кћерку Бисенију. Летописац бележи да се, поступивши по жељи Патријарха Варнаве да подигне задужбину у Раковици, са радовима кренуло 1937. године на земљишту добијеној одо манасотра Раковице, да је радове водио угледни кнежевачки парох Недељко Стреличић и да је темеље храма освештао Митрополит скопски Јосиф 15. августа исте године. И Патријарх Варнава се својим великим прилогом уврстио у ред ктитора. Пројекат цркве, која је освећена 24. јуна 1939. године, дело је инжењера Михаила Радовановића и професора Војислава Зађине. У крипти своје задужбине 18. марта 1941. године је сахрањена Јелена Радојкић.

